

Kobryń, m-ko pow. w gub. grodzieńskiej. Pow. kobryński zajmuje poł. wschodnią część gubernji. Przestrzeń wynosi 4645,3

w. kw. czyli 483.885 dzies. Położenie powiatu na ogół niskie i płaskie. Przez większą część powiatu przepływa Muchawiec, który dalej przechodzi w kanał Dnieprowsko-Buski i idzie wzdłuż, dopóki nie połączy się z Prypecią, w pow. pińskim. Gleba, szczególnie w poł.-wschodniej części powiatu—urodzajna. Łąki zajmują prawie połowę całej przestrzeni. Lasy wycięte. Ludność powiatu (prócz Kobrynia) w r. 1907 wynosiła 194.709 osób płci obojej.

Kobryń nad rzeką Muchawcem i Kobrynką, przy kolei Brześć-Briańsk odległy jest o 225 w. od Grodna. Dawna to jest osada słowiańska i dawny zamek, który wzniesli kniaziowie wołyńscy. Później panowali tu książęta z rodu Olgierda. Zygmunt I zjednoczył księstwo kobryńskie z państwem swem, wcieliwszy tę dzielnicę, jako powiat, do województwa podlaskiego.

Dopiero od r. 1569 Kobryń przyłączony został do województwa brzeskiego. R. 1626 pamiętny jest w dziejach Kobrynia, gdyż wówczas odbywał się tu synod duchowieństwa unickiego. Po śmierci St. Batorego starostwo Kobryńskie zostało przyznane jako opawa królowy Anny Jagiellonki. Był tu zamek drewniany królewski. W dobie późniejszej klucz kobryński został zaliczony do dóbr stołowych królewskich, ekonomji brzeskiej. Podskarbi Ant. Tyzenhauz pod samem miastem założył folwark zw. Gubernją, który następnie stał się główną rezydencją klucza. Klucz kobryński darowany został przez Katarzynę II w r. 1795 Suworowowi, z wyjątkiem

miasta, które na przedstawienie ks. Repnina obrócone zostało na miasto powiatowe gub. grodzieńskiej. Atoli olbrzymie dobra te nie pozostały długo w tym rodzaju, gdyż już syn marszałka rozprzedał je w zupełności, drobniejszemi częściami, wielu prywatnym nabywcom. Miasto posiada 4 cerkwie i 1 kościół pod wezw. N. M. P., wzniesiony z muru w r. 1845. Ludność w r. 1907 wynosiła 8754 osoby.